

Párzsa László: „Nem teszek különleges dolgokat!”

Repült és tanított

BÉKÉSCSABA Párzsa László a Békéscsaba Városi Nyugdíjas Egyesület fáradhatatlan munkatársa, motorja. Alelnöki tisztségéről idén ugyan lemondott, de ahogy mondja, azóta még több feladatot vállal. Munkáját a megyei szövetség a legutóbbi idők világnapja ünnepségen elismeréssel díjazta.

Gajdács Pál
pal.gajdacs@partner.mediaworks.hu

– Nagyon jólesett az elismerés, bár furcsa is volt, hogy én, miért én? Nem teszek különleges dolgokat – szerénykedett a 79. életévét januárban betöltő Párzsa László.

– Az természetes dolog, hogy valaki nyugdíjasként tesz a köztért, a kortársaiért?

– Mindenesetre kell egyfajta múlt ehhez a tevékenységhez. Alig voltam tizenöt éves, amikor belecsöppentem a modellezők társaságába, ami egy kis közösség. Ezután elkezdtem repülni. A vitorlázórepülő-pilóta egy teljesen más embertípus. Megszoktam azt, hogy egymásért vagyunk. Nyolc-tíz ember munkája kellett ahhoz, hogy a levegőbe emelkedhessek. Annak idején a repülőklubot és a modellezőket egy ajtó választotta el egymástól. A vitorlázórepülősök mindig cukkolták a „bigyósokat”, a modellezőket, de igazi barátságok szövődtek. Egyébként magától értetődő volt, hogy a vitorlázórepülésel folytattam, amit megszaki-tással 1955-től 1963-ig folytattam, egészen a nősülésemig, de így is életre szóló élmény maradt. Éppen ma találkoztam a piacon egy emberrel, aki észrevette a sapkámon a veterán pilóták jelvényét. Kiderült, hogy ő is Békéscsabán repült, majd átment Gödöllőre, és keresi a veterán pilóták társaságát. Mondtam neki, hogy Békéscsabán 2007 óta létezik egy ilyen baráti kör, melynek a vezetője vagyok. A Csaba Népdal Kör koordinátoraként Hódmezővásárhelyen volt egy hasonló találkozásom egy szegedi úriemberrel.

– Informatikusként ment nyugdíjba, de fiatalként nem úgy tűnt, hogy ide fut ki a pályája.

Párzsa László, egy fáradhatatlan nyugdíjas A szerző felvétele

– Tizennégy éves koromban apám lebetegedett, megélhetési gondunk lett, és elmentem dolgozni. Kocsimosó-segédmunkásként dolgoztam a megyei tanács javítóműhelyében. A vezetője, Tomka Lajos bácsi repülő- oktató volt, egyenes út vezetett a repülős klubba. Persze, jártam az iskolákat, Békéscsaba első karosszerialakatosaként végeztem. Vlcskó Lajos műhelyfőnöknel dolgoztam, aki kocsigyártóbognár volt. Folytattam a nyolcas volánnál lakatosként, majd a gépészműszaki iskolát elvégezve kerültem a forgácsolóba gyártástervezőként. Onnan hívtak az akkori 611-

es szakmunkásképzőbe géplakatos-oktatónak, a tanműhely műszaki vezetőjének. 1984-ben indult be a számítástechnika világa Magyarországon, jöttek be Commodore 64-es gépek, ami nagyon megfertőzött. Nekem kellett az oktatási termelési tervet elkészíteni, amit egy általam tervezett programmal már nem egy hónap, hanem egy hét alatt elvégeztem. Az egész anynyira magával ragadt, hogy ezután már nem érdekelt más, csak a programozás. A tanítóképző főiskola gazdasági osztályvezetője átkért engem, ahol többféle programot is készítettem. Megszállottjává váltam

az adatbázis-kezelésnek. Lét-rehozottam a számítógépes hálózatot, majd a főiskola első rendszergazdája lettem, és tanítani is kezdtem. Ezután megtalált a Békés Megyei Regionális Munkaerő- és Képző Központ, és többek között tanárokat tanítottam számítógéppelkezelői szakmára és szoftverüzemeltetőnek, ami a világ legnehezebb dolga. 2000-ben onnan jöttem nyugdíjba, de később is dolgoztam még 2007-ig.

– Hogyan jött létre a kapcsolat a nyugdíjas-egyesülettel?

– Otthagytam a második feleségemet, akivel nem értettük meg egymást. Makacsságom miatt nem voltam hajlandó beszélni otthon. Egyedülálló lettem, majd kibékültem a volt feleségemmel, aki látta rajtam, hogy nem tudok mit kezdeni magammal, és ő javasolta, hogy menjek a nyugdíjasokhoz. És jöttem is a Dózsa 35.-be. Amikor kinyitottam az ajtót, szembetalálkoztam az elnökkel, akit azelőtt tanítottam informatikára. Megmutatta az egész egyesületet, bemutatta az alelnököt, akit szintén tanítottam. Na, inentől megpecsételődött a sorsom! A tagok elkezdtek hozni az öreg számítógépeket. Háromnégyből csináltam egyet, majd kialakult egy tanterem. Elkezdtem tanítani az időseket, nyolcvan éves tanítványom is volt, tanfolyamokat is tartottam. Elismertek engem és fel is néztek rám. Megválasztottak alelnöknek, amit az idejében már tényleg éreztem, és az előző elnök lemondását kihasználva én is megváltam ettől a pozíciótól, nyugdíjba „mentem”. Azóta pedig majd nyolcvanesztendősen még többet dolgozom!

– A családjából továbbvitte-e valaki az informatika iránti elkötelezettségét?

– Ketten ezen a területen dolgoznak. Az első házasságomból egy fiam és egy lányom született. A másodikban három nevelt gyermekem van. Az egyik Makón, egy középiskolában informatikatanár. A fiam, László az egyik informatikai üzlet vezetője, a lányom, Nikoletta Gyulán az Antovszki Band gyermekzenekart vezető Antovszki Tamás felesége.

Irodalom és népdalkör

Párzsa László az informatikai tevékenysége mellett szerepet vállal a népdalkörben. Informatikai irányultságú emberként az irodalom nála a periférián helyezkedett el. Viszont négy éve mégis megálmodta az irodalmi kör újjászervezését.

– Csipkelődő, vidámabb versek iránt érdeklődtem, és sikerek is lettünk, tizenöten-ti-

zenhatan vagyunk. Részt vettünk különböző országos rendezvényeken is. Bebizonyosodott, hogy nemcsak Ady és József Attila létezik, hanem a kortárs költészet is – beszélt egy másik kedvenc irányultságáról. Vezetése mellett fejlesztettek is, kicserélték a hangsúlyt és projektort is beállítottak.